

Raad van de Rechtspraak

Aan : 00572320824

Datum : 01/31/17

Aantal Pagina's : 14

☒ AANTEKENEN | | PER POST | | PER FAX 0572-320824

Susan Schaap Advocatenkantoor
tav mevrouw mr. S.P.M. Schaap
Stobbenbroekerweg 45
8101 NS Raalte

3SRRC09041700

Team bestuursrecht
Arnhem

bezoekadres
Walburgstraat 2-4
6811 CD Arnhem

correspondentieadres
Postbus 9030
6800 EM Arnhem

t 088 361 2000

f 088 361 0385 algemeen
f 088 361 0384 belasting
www.rechtspraak.nl

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden. Wilt u
slechts één zaak in uw brief
behandelen.

datum 31 januari 2017
onderdeel Team 2
contactpersoon dhr R. Tadema
doorkiesnummer 088 361 1516
ons kenmerk zaaknummer ARN 16 / 7966 WABOA 06
uw kenmerk 0042.001
bijlage(n)
faxnummer afdeling 088 361 0385
onderwerp het verzoek van Vereniging Ons Mooi Epe te Epe

Geachte mevrouw,

Over het verzoek om een voorlopige voorziening met zaaknummer ARN 16 / 7966 WABOA 06 deel ik u mee dat de voorzieningenrechter uitspraak heeft gedaan. Ik stuur u een kopie van de uitspraak. Indien in deze uitspraak wordt verwezen naar een uitspraak met een ECLI-nummer, is de tekst van de betreffende uitspraak onder dat nummer gepubliceerd op www.rechtspraak.nl.

Als u een rechtsmiddel kunt instellen tegen deze uitspraak, dan is dat onder de uitspraak vermeld.

Als u naar aanleiding van deze brief vragen hebt, kunt u contact opnemen met de administratie van de rechtbank op het hierboven vermelde doorkiesnummer.

Als u de rechtbank belt of schrijft, verzoek ik u het zaaknummer te vermelden.

Hoogachtend,

de griffier

uitspraak

RECHTBANK GELDERLAND

Zittingsplaats Arnhem

Bestuursrecht

zaaknummers: AWB 16/7966, 17/132 en 17/168 (verzoeken om voorlopige voorziening) en AWB 17/131 (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter van **31 JAN. 2017**

op het verzoek om voorlopige voorziening in de zaak tussen

Vereniging Ons Mooi Epe en anderen, te Epe, verzoekers
(gemachtigde: mr. S.P.M. Schaap),

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Epe, verweerder
(gemachtigde: mr. J.H. Meijer).

Als derde-partij heeft aan het geding deelgenomen: **de provincie Gelderland,**
(gemachtigde: mr. A.J. van der Ven).

Procesverloop

Bij besluit van 28 oktober 2015 (het primaire besluit) heeft verweerder aan de derde-partij drie vergunningen verleend voor het vellen van houtopstanden.

Daartegen hebben verzoekers en de derde-partij bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 21 april 2016 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van verzoekers deels gegrond en deels ongegrond verklaard, het bezwaar van de derde-partij gegrond verklaard, de besluiten van 28 oktober 2015 herroepen en beslist dat aan de derde-partij vergunning wordt verleend voor de kap van 113, 63 en 7 bomen en de aangevraagde vergunningen voor het overige geweigerd.

Bij besluiten van 26 oktober 2016 heeft verweerder op verzoek van de derde-partij de vergunning voor 77 en 5 bomen ingetrokken.

Verzoekers hebben tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Zij hebben de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Bij brief van 21 december 2016 heeft de derde-partij verzoekers bericht dat hij voornemens is om op 16 januari 2017 een aanvang te maken met de kapwerkzaamheden.

zaaknummers: AWB 16/7966, 17/132 en 17/168 (verzoeken om voorlopige voorziening) en
AWB 17/131 (beroep) 2

Bij brief van 29 december 2017 hebben verzoekers verweerder verzocht om preventief handhavend op te treden omdat zij de kap van de bomen, waarvoor kapvergunning is geweigerd, in strijd achten met de intrekking van de Boswet per 1 januari 2017 en de inwerkingtreding van de Wet Natuurbescherming op dezelfde datum.

Bij brief van 9 januari 2017 hebben verzoekers beroep ingesteld tegen de weigering om een besluit te nemen op het handhavingsverzoek en een verzoek om voorlopige voorziening ingediend.

Bij besluit van 10 januari 2017 heeft verweerder alsnog een besluit genomen op het verzoek om handhaving en handhaving geweigerd.

Bij brief van 11 januari 2017 hebben verzoekers hiertegen bezwaar gemaakt.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 11 januari 2017. Namens verzoekers zijn verschenen M. Verwiel, J.P. Paulusma, E. Hulst en A.H. Altena, bijgestaan door A. van Loon, boomtechnisch adviseur, en hun gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door A. Oostwoud en zijn gemachtigde. Namens de derde-partij is verschenen G.C. van Leeuwen, bijgestaan door W. de Groot, medewerker van boomadviesbureau De Groot, en de gemachtigde.

Overwegingen

Voor de toepasselijke bepalingen uit de Boswet, de Wet Natuurbescherming (Wnb) en de Algemene plaatselijke verordening Epe 2008 (APV) verwijst de voorzieningenrechter naar de bijlage behorend bij deze uitspraak.

Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en bindt de rechtbank in een (eventueel) bodemgeding niet.

Waar hierna gemakshalve over kapvergunning wordt gesproken wordt bedoeld op de omgevingsvergunning.

Verweerder heeft bij het primaire besluit vergunning verleend voor de kap van een groot aantal bomen in verband met de reconstructie van de N794. In het besluit op bezwaar heeft hij zich op het standpunt gesteld, dat een deel van de bomen valt onder het regime van artikel 15, derde lid, van de Boswet. Om die reden vallen zij niet onder de vergunningplicht van de APV en is de aanvraag alsnog geweigerd. Weigering van de aanvraag betekent in dit geval dus niet dat de bomen niet worden gekapt.

De intrekking van de vergunning voor 77 en 5 bomen in de besluiten van 26 oktober 2016 houdt wel in dat de betreffende bomen niet worden gekapt.

Ten aanzien van het besluit van 21 april 2016, zoals gewijzigd bij besluiten van 26 oktober 2016.

(AWB 16/7966)

In het nadere besluit van 26 oktober 2016 heeft verweerder alsnog een aantal bomen gespaard. Dat is enerzijds gebeurd naar aanleiding van gewijzigde inzichten bij verweerder zelf, en anderzijds naar aanleiding van een wijzigingsvoorstel van verzoekers, dat door verweerder deels is overgenomen.

zaaknummers: AWB 16/7966, 17/132 en 17/168 (verzoeken om voorlopige voorziening) en
AWB 17/131 (beroep) 3

Op grond van artikel 6:19, eerste lid, van de Awb heeft het beroep mede betrekking op een besluit tot intrekking, wijziging of vervanging van het bestreden besluit, tenzij partijen daarbij onvoldoende belang hebben. De voorzieningenrechter overweegt dat gesteld noch gebleken is dat verzoekers onvoldoende belang hebben bij dit uitgangspunt. Dit brengt in het onderhavige geval met zich dat het beroep van verzoekers mede betrekking heeft op het besluit van 26 oktober 2016.

Ingevolge artikel 9.10, derde lid, van de Wet Natuurbescherming (Wnb) worden beroepszaken, gericht tegen besluiten krachtens de Natuurbeschermingswet 1998, de Flora- en faunawet of de Boswet die zijn bekendgemaakt voor het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet, behandeld en beslist overeenkomstig de bepalingen van die desbetreffende wetten.

Hieruit volgt naar het oordeel van de voorzieningenrechter dat voor de beroepsprocedures, waarin de besluiten op bezwaar nog dateren van voor 1 januari 2017, het oude wettelijk regime nog geldt. De Wnb speelt hierin geen rol.

Ten aanzien van het besluit om de aanvraag deels te weigeren op deze grond heeft de voorzieningenrechter geen aanknopingspunten om aan te nemen dat dit, gelet op dit wettelijk regime waarbinnen artikel 15, derde lid, van de Boswet uitsluit dat de lagere wetgever voor het vellen van bepaalde houtopstanden regels stelt, onjuist zou zijn.

Onlosmakelijkheid.

Verzoekers betogen, dat uit artikel 2.7 van de Wabo volgt, dat de aanvrager van een omgevingsvergunning er zorg voor draagt dat de aanvraag betrekking heeft op alle onlosmakelijke activiteiten binnen het betrokken project. Vervolgens betogen verzoekers dat voor het weghalen van de stobben een aanlegvergunning nodig is. Omdat het weghalen van de stobben en de kap van de bomen als één onlosmakelijk geheel dienen te worden beschouwd, had verweerder de aanvraag kapvergunning niet in behandeling mogen nemen zonder dat er ook een aanvraag voor een aanlegvergunning was ingediend. Verweerder stelt zich op het standpunt dat de kap van de bomen en het weghalen van de stobben geen onlosmakelijk geheel vormen in de zin van artikel 2.7 Wabo, dat de stobben ook feitelijk niet meteen zullen worden weggehaald en dat er dus te zijner tijd, als dat nodig mocht blijken, afzonderlijk een aanlegvergunning kan worden aangevraagd. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de stobben niet onlosmakelijk met de kap zijn verbonden, reeds omdat stobben niet altijd behoeven te worden weggehaald.

Algemene overwegingen.

Ten aanzien van het besluit om de aanvraag deels te honoreren en kapvergunning te **verlenen**, zowel waar het betreft de bomen waarvoor geen weigeringsgronden op grond van de APV aanwezig zijn geacht als de bomen waar een afweging heeft plaatsgevonden tussen de waarden genoemd in de APV en de belangen om de bomen te mogen kappen (met name het belang van de doorstroming van het verkeer en de verkeersveiligheid) overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

Verzoekers hebben zich met nadruk gericht tegen de keuze van het (met name fietspaden-) tracé door de provincie. Naar het oordeel van verzoekers had de provincie volledig moeten kiezen voor de door hen ontwikkelde alternatieve herinrichtingsvariant van de N794 in de nota herinrichting Heerderweg 2016, waardoor veel meer bomen gespaard kunnen blijven.

zaaknummers: AWB 16/7966, 17/132 en 17/168 (verzoeken om voorlopige voorziening) en
AWB 17/131 (beroep)

4

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter dient als uitgangspunt te worden geformuleerd dat verweerder de aanvraag moet toetsen zoals die is ingediend. De keuze voor een bepaald tracé ligt weliswaar ten grondslag aan de aanvraag, maar dat betekent niet dat verweerder (noch de voorzieningenrechter) gehouden is om de afweging van belangen die de provincie heeft gemaakt bij de keuze voor een bepaalde verkeersvariant op detailniveau te beoordelen. Een uitzondering moet worden gemaakt voor die situatie waarbij de keuze voor een bepaald tracé evident onredelijk is in het licht van de belangen die de APV beoogt te beschermen.

De voorzieningenrechter ziet evenwel geen enkel concreet aanknopingspunt om aan te nemen dat van een evidente onredelijkheid in die zin sprake is.

Daarbij wordt vooropgesteld dat de wijze waarop de provincie tot de uiteindelijke variant is gekomen zorgvuldig moet worden genoemd omdat de door verzoekster ontwikkelde variant serieus door de provincie is onderzocht en op zeer belangrijke punten is overgenomen, waarvoor veel meer bomen konden worden gespaard dan aanvankelijk was voorzien. Dat de provincie op grond van een belangenafweging die variant niet volledig heeft overgenomen maakt niet dat sprake is van evidente onredelijkheid.

Voor zover al zou moeten worden aangenomen dat aan de aanvraag ook mede ten grondslag ligt afspraken met eigenaren van aangrenzende percelen is in ieder geval niet gebleken dat daaraan een redelijk belang moet worden ontzegd.

Gelet op het vorenstaande ziet de voorzieningenrechter zich geplaatst voor de vraag of, uitgaande van het gekozen tracé, de besluitvorming in rechte kan standhouden.

De voorzieningenrechter stelt vast dat er uitgebreid onderzoek is verricht door deskundige instanties te weten de Bomenwacht NL en boomadviesbureau De Groot.

Beide deskundigen hebben op individueel boomniveau onderzoek verricht en de waarden van de bomen in kaart gebracht.

De Groot, die reeds sinds 2013 de provincie adviseert met betrekking tot de bomen binnen het project N 794 Epe_Heerde, heeft in het kader van het meest recente tracé nog aanvullend onderzoek gedaan dat, naar ter zitting is gebleken, enkele weken in beslag heeft genomen. Er is ook geen deskundig tegenadvies overgelegd waarbij, met als uitgangspunt het meest recente tracé, de bevindingen van genoemde deskundigen zijn weerlegd. Uit het rapport van Bomenconsulent Van Loon van 15 september 2016 kan naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet worden afgeleid, dat Bomenwacht NL en boomadviesbureau De Groot van onjuiste feiten of waarderingen zijn uitgegaan. Voor zover van Loon heeft bepleit dat het belang van de bomen leidend moet zijn en het verkeerstracé volgend overweegt de voorzieningenrechter dat door de keuze van de provincie voor het aangepaste tracé zeer veel meer bomen konden worden gespaard, zodat niet kan worden staande gehouden dat de provincie aan het belang van de bomen onvoldoende gewicht heeft toegekend.

De voorzieningenrechter neemt dan ook aan dat de waarden van de bomen zorgvuldig in kaart zijn gebracht en de belangenafweging (voor zover van toepassing) ook zorgvuldig is geweest.

Voor zover verzoekers betogen dat uitvoering van de plannen zich niet verdraagt met de Flora- en faunawet heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat er uitvoerig onderzoek is gedaan naar de aanwezigheid van te beschermen soorten in de te kappen bomen. Van dat onderzoek is verslag gedaan in een rapport van bureau Eelerwoude uit 2013. Bovendien is er een werkprotocol opgesteld door Tauw in 2015. De derde-partij betoogt, dat er in die rapporten ten aanzien van twee bomen mitigerende maatregelen worden voorgesteld in verband met de aanwezigheid van de rosse vleermuis. Eén van die twee bomen zal niet

zaaknummers: AWB 16/7966, 17/132 en 17/168 (verzoeken om voorlopige voorziening) en
AWB 17/131 (beroep) 5

worden gekapt. Voor de andere boom, een zgn Boswet-boom, zal een ontheffing op grond van de Flora- en faunawet worden aangevraagd. Deze boom zal zonder ontheffing niet worden gekapt.

Gelet hierop ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding om ten aanzien van die bomen een voorziening te treffen.

Voorts volgt uit de rapportages van Eelerwoude en Tauw niet een algemene noodzaak om de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland om een oordeel te vragen omdat, als de aanbevelingen van genoemde bureaus worden gevolgd – en de voorzieningenrechter heeft geen concrete aanknopingspunten om dat in twijfel te trekken – er geen strijd met de Flora- en faunawet zal ontstaan.

Gelet op het vorenstaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek ten aanzien van het besluit van 21 april 2016, zoals gewijzigd bij besluiten van 26 oktober 2016, af te wijzen.

Ten aanzien van het handhavingsverzoek (en het beroep niet tijdig).

(AWB 17/168)

Over het verzoek om voorlopige voorziening ten aanzien van het besluit van 10 januari 2017 overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

Onder het regime van de Wnb geldt net als onder het regime van de Boswet voor bepaalde houtopstanden een meldings- en herplantplicht. De bepalingen die dat regelen zijn ook in werking getreden. De beperking van de bevoegdheid van de lagere regelgever om regels te stellen met betrekking tot het vellen van bepaalde typen houtopstanden in het buitengebied, zoals die was opgenomen in artikel 15, derde lid, van de Boswet, is in enigszins gewijzigde vorm overgenomen in artikel 4.6 van de Wet natuurbescherming. Artikel 4.6 van de Wnb is echter niet in werking getreden.

In de Nota van toelichting bij het Besluit van 11 oktober 2016, houdende vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet natuurbescherming en het Besluit natuurbescherming, wordt overwogen dat artikel 4.6 niet in werking treedt, omdat de betrokken bepaling in de praktijk onduidelijkheid blijkt te geven over welke regels provincies en gemeenten mogen stellen ter bescherming van houtopstanden in het landelijke gebied. Provincies en gemeenten moeten in het licht van de decentralisatie van het gebiedsgerichte beleid en de filosofie over de bevoegdheidsverdeling zoals deze ook in de Omgevingswet vorm heeft gekregen, de ruimte hebben om met het oog op de bescherming van biodiversiteit en landschappen regels ten aanzien van houtopstanden te stellen; dat sluit aan bij de doelstellingen van de Wet natuurbescherming.

Partijen zijn het er over eens en de voorzieningenrechter is van oordeel dat sinds de intrekking van de Boswet per 1 januari 2017 en de gedeeltelijke inwerkingtreding van de Wet natuurbescherming de bevoegdheid voor verweerder om regels te stellen met betrekking tot de zogenaamde Boswetbomen niet meer is beperkt.

Verweerder en de derde-partij betogen, dat een nieuwe aanvraag thans door verweerder getoetst zou moeten worden aan het stelsel van de Wabo en de APV. Vervolgens betogen zij

zaaknummers: AWB 16/7966, 17/132 en 17/168 (verzoeken om voorlopige voorziening) en AWB 17/131 (beroep) 6

dat de aanvraag met betrekking tot de zogenaamde Boswetbomen al is gezien en geweigerd, en dat de rechtszekerheid zich er tegen verzet om deze thans opnieuw aan een beoordeling te onderwerpen. In dat kader verwijzen zij naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling), bekend onder ECLI:NL:RVS:2012:BX 8978 van 3 oktober 2012 en ECLI:NL:RVS:2013:1245 van 25 september 2013. Beide uitspraken gaan over vergunningvrije bouwwerken, die onder het gewijzigde regime van de Wabo vergunningplichtig zijn geworden.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is dit niet hetzelfde, al was het maar omdat het in de Afdelingsuitspraken gaat om het in stand laten van een bestaande maar door latere wetgeving illegaal geworden, situatie.

In de onderhavige situatie is de rechtszekerheid niet op die manier in geding. Immers onder het oude regime is hier geen in beginsel onherroepelijk recht toegekend (zoals bijvoorbeeld een vergunning) dan wel legaal iets opgericht maar is alleen, na een toets aan de wet vastgesteld dat verweerder op dat moment niet bevoegd was en is de vergunning vervolgens geweigerd omdat een aanvraag niet nodig was.

De wetswijziging per 1 januari 2017 brengt daar een verandering in in die zin dat vanaf die datum de APV weer wel van toepassing is en een omgevingsvergunning is vereist. Niet valt in te zien dat die vergunningplicht niet zou gelden ten aanzien van die bomen waarvan vóór 1 januari 2017 is vastgesteld dat verweerder niet bevoegd is. Een argument hiervoor kan ook nog worden gevonden in het gegeven dat naar vaste jurisprudentie een relevante wetswijziging in beginsel een veranderde omstandigheid oplevert als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb.

Het voorgaande brengt met zich dat er aanleiding bestaat om dit besluit te schorsen en een voorlopige voorziening te treffen, zoals nader in het dictum van de uitspraak omschreven.

(AWB 17/131 en AWB 17/132)

Het verzoek om voorlopige voorziening met betrekking tot het niet (tijdig) nemen van een besluit op het verzoek tot handhavend optreden (AWB 17/132) zal worden afgewezen, reeds omdat er inmiddels een reëel besluit genomen is en verzoekers geen belang meer hebben bij een beoordeling van dit verzoek.

De voorzieningenrechter doet uitspraak op het beroep tegen het niet-tijdig beslissen op het handhavingsverzoek (AWB 17/132) met gebruikmaking van zijn bevoegdheid van 8:86 van de Awb.

Bij besluit van 10 januari 2017 heeft verweerder op het verzoek beslist.

Met het besluit van 10 januari 2017 is niet aan het beroep tegemoet gekomen.

Ingevolge artikel 6:20, derde lid, van de Awb is het beroep mede tegen het besluit van 10 januari 2017 gericht.

Hoewel op grond van artikel 6:20, derde lid, van de Awb een beoordeling van een hangende het beroep tegen het niet tijdig beslissen genomen besluit mogelijk is, is de rechtbank van oordeel dat dit in een geval als het onderhavige niet wenselijk is.

De rechtbank verwijst het beroep voor zover dit betrekking heeft op het besluit van 10 januari 2017 op grond van artikel 6:20, vierde lid, van de Awb, naar verweerder ter behandeling als bezwaar.

Nu verweerder alsnog een besluit heeft genomen, is er geen belang meer bij de beoordeling van het beroep tegen het niet tijdig beslissen op het verzoek van verzoekers.

zaaknummers: AWB 16/7966, 17/132 en 17/168 (verzoeken om voorlopige voorziening) en AWB 17/131 (beroep) 7

Ten aanzien van de proceskosten in de beroepszaak en het verzoek om voorlopige voorziening met betrekking tot het niet tijdig nemen van een handhavingsbesluit.

De voorzieningenrechter ziet in de omstandigheden van het geval, en in het bijzonder in de reden voor het vervallen van het procesbelang, grond om over te gaan tot vergoeding van proceskosten en het griffierecht. Deze proceskosten stelt de voorzieningenrechter op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 371,25 (1 punt voor het indienen van het beroepsschrift, 1 punt voor het indienen van het verzoek om voorlopige voorziening en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 495, en een wegingsfactor 0,25). De voorzieningenrechter ziet aanleiding te bepalen dat verweerder aan verzoekers de door hen in de beroepsprocedure en het verzoek om voorlopige voorziening betaalde griffierecht vergoedt, van twee keer € 333 is € 666 in totaal.

Ten aanzien van de proceskosten in de overige voorlopige voorzieningen.

Ten aanzien van het verzoek om voorlopige voorziening met betrekking tot het besluit van 21 april 2016 spreekt de voorzieningenrechter geen proceskostenveroordeling uit, omdat dit verzoek niet wordt toegewezen en er ook in de omstandigheden van het geval geen grond bestaat voor toekenning daarvan.

Ten aanzien van het verzoek om voorlopige voorziening met betrekking tot het besluit om preventief handhavend optreden te weigeren veroordeelt de voorzieningenrechter verweerder in de door verzoekers gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de voorzieningenrechter op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 990 (1 punt voor het indienen van het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 495 en een wegingsfactor 1). De voorzieningenrechter ziet aanleiding te bepalen dat verweerder aan verzoekers het door hen in dit verzoek om voorlopige voorziening betaalde griffierecht vergoedt, ten bedrage van € 334.

In totaal dient verweerder dus aan verzoekers € 1361,25 aan proceskosten te vergoeden en € 1.000 aan griffierechten.

zaaknummers: AWB 16/7966, 17/132 en 17/168 (verzoeken om voorlopige voorziening) en
AWB 17/131 (beroep)

8

Beslissing

De voorzieningenrechter;

verklaart het beroep tegen het niet (tijdig) nemen van een handhavingsverzoek niet
ontvankelijk;

schorst het besluit van 10 januari 2017 waarbij het handhavingsverzoek van verzoekers is
afgewezen;

bepaalt dat de bomen waarvoor verweerder bij besluit van 21 april 2016 de kapvergunning
heeft geweigerd, omdat de Boswet zich verzet tegen de toepassing van de APV van Epe, op
welke bomen ook het verzoek tot preventieve handhaving van 29 december 2016 ziet, niet
gekap mogen worden;

bepaalt dat deze voorziening voortduurt tot zes weken na bekendmaking van het besluit op
bezwaar tegen het besluit van 10 januari 2017;

wijst de verzoeken om voorlopige voorziening voor het overige af;

veroordeelt verweerder in de proceskosten van verzoekers ten bedrage van € 1361,25;

gelast dat verweerder het door verzoekers betaalde griffierecht groot € 1.000 aan hen
vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.J. Penning, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van
mr. M.G.J. Litjens, griffier.

De beslissing is in het openbaar uitgesproken op: **31 JAN. 2017**

griffier

voorzieningenrechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

31 JAN. 2017

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak staat geen rechtsmiddel open voor zover hierin is beslist op de verzoeken
om voorlopige voorziening.

Tegen de uitspraak op het beroep tegen het niet (tijdig) nemen van een besluit kan binnen zes
weken na de dag van verzending van het proces-verbaal daarvan hoger beroep worden ingesteld
bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij
de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een
voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen
voorlopige voorziening.

zaaknummers: AWB 16/7966, 17/132 en 17/168 (verzoeken om voorlopige voorziening) en AWB 17/131 (beroep) 9

Wettelijk kader.

Uit de Algemene plaatselijke verordening Epe 2008 (APV).

Artikel 4:10 Begripsbepalingen

1. In deze afdeling wordt verstaan onder:
 - a. houtopstand: hakhout, een houtwal of een of meer bomen;
 - b. hakhout: een of meer bomen die na te zijn geveld, opnieuw op de stronk uitlopen.
2. In deze afdeling wordt onder vellen mede verstaan: rooien, met inbegrip van verplanten, alsmede het verrichten van handelingen die de dood of ernstige beschadiging of ontsiering van houtopstand ten gevolge kunnen hebben.

Artikel 4:11 Omgevingsvergunning voor het vellen van houtopstanden

1. Het is verboden zonder vergunning van het bevoegd gezag de houtopstanden te vellen of te doen vellen die staan vermeld op de lijst vermeld op bijlage 1 (Bomenlijst).
2. De vergunning kan worden geweigerd op grond van:
 - a. de natuurwaarde van de houtopstand;
 - b. de landschappelijke waarde van de houtopstand;
 - c. de waarde van de houtopstand voor stads- en dorpschoon;
 - d. de beeldbepalende waarde van de houtopstand;
 - e. de cultuurhistorische waarde van de houtopstand;
 - f. de waarde voor de leefbaarheid van de houtopstand.
3. Het bevoegd gezag kan een herplantplicht opleggen onder nader te stellen voorschriften.
4. Op de vergunning is paragraaf 4.1.3.3 van de Algemene wet bestuursrecht (positieve fictieve beschikking bij niet tijdig beslissen) van toepassing.

De Boswet.

Artikel 15 van de Boswet, zoals die gold tot 1 januari 2017.

- 1 De aan andere openbare lichamen toekomende bevoegdheden worden ten aanzien van de onderwerpen, waarin deze wet voorziet, slechts beperkt door hetgeen hierna uitdrukkelijk is bepaald.
- 2 De provinciale staten en de gemeenteraad zijn niet bevoegd regelen te stellen ter bewaring van:
 - a. wegbepantingen en eenrijige bepantingen op of langs landbouwgronden, beide voorzover bestaande uit populieren of wilgen, tenzij deze zijn geknot;
 - b. vruchtbomen en windschermen om boomgaarden;
 - c. fijnsparren, niet ouder dan twaalf jaar, bestemd om te dienen als kerstbomen en geteeld op daarvoor in het bijzonder bestemde terreinen;
 - d. kweekgoed.
- 3 Voorts zijn de in het vorige lid bedoelde colleges niet bevoegd regelen te stellen ter bewaring van bossen en andere houtopstanden, welke niet gelegen zijn binnen een bebouwde kom als bedoeld in artikel 1, vijfde lid, behoudens ter bewaring van houtopstanden als bedoeld in de artikelen 1, vierde lid, onderdeel a, en 5, tweede lid.

De wet natuurbescherming.

Artikel 4.1

Het bepaalde bij en krachtens deze paragraaf, met uitzondering van artikel 4.6, heeft geen betrekking op:

- a. houtopstanden binnen de bij besluit van de gemeenteraad vastgestelde grenzen van de bebouwde kom;

zaaknummers: AWB 16/7966, 17/132 en 17/168 (verzoeken om voorlopige voorziening) en AWB 17/131 (beroep) 10

- b. houtopstanden op erven of in tuinen;
- c. fruitbomen en windschermen om boomgaarden;
- d. naaldbomen, kennelijk bedoeld om te dienen als kerstbomen, indien niet ouder dan twintig jaar;
- e. kweekgoed;
- f. uit populieren of wilgen bestaande:
 - 1°. wegbeplantingen;
 - 2°. beplantingen langs waterwegen, en
 - 3°. eenrijige beplantingen langs landbouwgronden;
- g. het dunnen van een houtopstand;
- h. uit populieren, wilgen, essen of elzen bestaande beplantingen die kennelijk zijn bedoeld voor de productie van houtige biomassa, indien zij:
 - 1°. ten minste eens per tien jaar worden geoogst;
 - 2°. bestaan uit minstens tienduizend stoven per hectare per beplantingseenheid, zijnde een aaneengesloten beplanting die niet wordt doorsneden door onbeplante stroken breder dan twee meter, en
 - 3°. zijn aangelegd na 1 januari 2013.

Artikel 4.2

- 1 Het is verboden een houtopstand geheel of gedeeltelijk te vellen of te doen vellen, met uitzondering van het periodiek vellen van griend- of hakhout, zonder voorafgaande melding daarvan bij gedeputeerde staten.
- 2 Provinciale staten kunnen bij verordening regels stellen over de melding, bedoeld in het eerste lid. Deze regels kunnen in elk geval betrekking hebben op:
 - a. de gegevens die bij de melding worden verstrekt,
 - b. de termijn waarbinnen de melding wordt gedaan, en
 - c. de wijze waarop de melding wordt gedaan.
- 3 Gedeputeerde staten kunnen het vellen van houtopstanden telkens voor ten hoogste vijf jaar verbieden ter bescherming van bijzondere natuur- of landschapswaarden.

Artikel 4.3

- 1 Ingeval een houtopstand geheel of gedeeltelijk is geveld, met uitzondering van het periodiek vellen van griend- of hakhout, of anderszins teniet is gegaan, draagt de rechthebbende zorg voor het op bosbouwkundig verantwoorde wijze herbeplanten van dezelfde grond binnen drie jaar na het vellen of tenietgaan van de houtopstand.
- 2 De rechthebbende vervangt binnen drie jaar na de herbeplanting, bedoeld in het eerste lid, herbeplanting die niet is aangeslagen.
- 3 Provinciale staten kunnen bij verordening regels stellen over de bosbouwkundig verantwoorde wijze van herbeplanting, bedoeld in het eerste lid.
- 4 De rechthebbende, bedoeld in het eerste en tweede lid, is degene die krachtens eigendom of een beperkt recht het genot heeft van de grond.
- 5 Degene die de eigendom van grond, ten aanzien waarvan een plicht tot herbeplanting geldt op grond van het eerste of tweede lid, overdraagt, of een beperkt recht daarop vestigt of overdraagt, stelt de verkrijger op de hoogte van de plicht tot herbeplanting en neemt die plicht uitdrukkelijk op in de akte van levering.

Artikel 4.4

- 1 De artikelen 4.2, eerste en derde lid, en 4.3, eerste en tweede lid, zijn niet van toepassing op:
 - a. het vellen van houtopstanden ter uitvoering van een instandhoudingsmaatregel of een

zaaknummers: AWB 16/7966, 17/132 en 17/168 (verzoeken om voorlopige voorziening) en
AWB 17/131 (beroep) 11

passende maatregel als bedoeld in artikel 2.2;

b. het vellen van houtopstanden ter uitvoering van een verplichting als bedoeld in artikel 2.4, eerste of derde lid, een voorschrift verbonden aan een vergunning als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, regels als bedoeld in artikel 2.9, derde lid, of een voorschrift verbonden aan een ontheffing of een vrijstelling als bedoeld in de artikelen 3.3, eerste, onderscheidenlijk tweede lid, 3.8, eerste, onderscheidenlijk tweede lid, of derde lid, of 3.10, tweede lid, in samenhang met 3.8, eerste, onderscheidenlijk tweede lid, een besluit, vastgesteld onder toepassing van artikel 2.7, vierde lid, 3.3, zesde lid, 3.8, zesde lid, of 3.10, tweede lid, in samenhang met artikel 3.8, zesde lid, een wegaanpassingsbesluit, vastgesteld onder toepassing van artikel 9, vijfde lid, van de Spoedwet wegverbreding, een tracébesluit, vastgesteld onder toepassing van artikel 13, achtste lid, van de Tracéwet of een omgevingsvergunning, vastgesteld onder toepassing van de artikelen 2.17a, 2.17b, 2.17c en 2.17d van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht;

c. het vellen van houtopstanden voor de aanleg en het onderhoud van brandgangen op natuurterreinen, of

d. het vellen van houtopstanden en herbeplanten op een wijze die is beschreven in en aantoonbaar wordt gerealiseerd overeenkomstig een door Onze Minister goedgekeurde gedragscode.

2 Een gedragscode als bedoeld in het eerste lid, onderdeel d, wordt goedgekeurd, indien daarin een wijze van vellen en een wijze van herbeplanten is beschreven waarmee naar het oordeel van Onze Minister afdoende is gewaarborgd dat:

a. geen afbreuk wordt gedaan aan bijzondere natuur- of landschapswaarden;

b. de te vellen houtopstanden geen deel uitmaken van een boskern;

c. herbeplanting op een bosbouwkundig verantwoorde wijze plaatsvindt;

d. de grond waarop herbeplanting plaatsvindt ten minste dezelfde kwaliteit heeft als de grond waarop de gevelde houtopstand zich bevond, en

e. de grond waarop de herbeplanting plaatsvindt ten minste een gelijke oppervlakte heeft als de grond waarop de gevelde houtopstand zich bevond.

3 Alvorens een gedragscode als bedoeld in het eerste lid, onderdeel d, of een wijziging daarvan, goed te keuren of in te trekken, overlegt Onze Minister met gedeputeerde staten over zijn voornemen daartoe.

Artikel 4.5

1 Gedeputeerde staten kunnen ontheffing verlenen van artikel 4.3, eerste en tweede lid, ten behoeve van herbeplanting op andere grond, indien de herbeplanting voldoet aan bij provinciale verordening gestelde regels.

2 De regels, bedoeld in het eerste lid, kunnen onder meer betrekking hebben op de kwaliteit, oppervlakte en locatie van de andere grond en de natuurwaarde van de gevelde houtopstand.

3 Onverminderd het eerste lid, kunnen gedeputeerde staten van artikel 4.2, eerste lid, of artikel 4.3, eerste, tweede of vijfde lid, ontheffing verlenen.

4 Provinciale staten kunnen bij verordening geheel of gedeeltelijk vrijstelling verlenen van artikel 4.2, eerste lid, of artikel 4.3, eerste, tweede of vijfde lid.

Artikel 4.6 [Treedt in werking op een nader te bepalen tijdstip]

Dit onderdeel is (nog) niet in werking getreden; zie het overzicht van wijzigingen

Artikel 4.6 luidt:

Artikel 4.6

Provincies en gemeenten zijn ten aanzien van de onderwerpen waarin deze paragraaf voorziet niet bevoegd om op grond van andere aan hen toekomende wettelijke bevoegdheden

zaaknummers: AWB 16/7966, 17/132 en 17/168 (verzoeken om voorlopige voorziening) en
AWB 17/131 (beroep) 12

regels te stellen ter bescherming van buiten de grenzen van de bebouwde kom, vastgesteld krachtens artikel 4.1, onderdeel a, gelegen:

- a. houtopstanden die deel uitmaken van bosbouwondernemingen die bij het Bosschap zijn geregistreerd;
- b. houtopstanden bestaande uit bomen als bedoeld in artikel 4.1, onderdelen c tot en met f, met uitzondering van hoogstamfruitbomen en van geknotte populieren of wilgen als bedoeld in artikel 4.1, onderdeel f.